

Astrid Lindgren

Ilon Wikland

Uite, Madicken, ninge!







Era duminică, era iarnă și încă nu se luminase de ziuă, un motiv bun pentru ca locuitorii gospodăriei Junibacken să doarmă mai mult decât de obicei. În toată casa domnea liniștea.

Însă încet-încet se trezireă unul după altul. Gosan, pisica, și Sasso, câțelul, în bucătărie, unde stăteau de obicei peste noapte. Alva, mătușa, în camera ei, iar mama și tata în dormitorul mare.

Lisabet se trezi și ea în camera pe care o împărțea cu sora ei mai mare, Madicken.

Aceasta părea că încă doarme. Sau doar se prefăcea?

Dar Lisabet știa cum s-o trezească. Trase brusc perdelele și strigă:

— Uite, Madicken, ninge!

Madicken sări din pat. Trebuia să vadă, era ceva misterios și în același timp minunat atunci când cădea prima zăpadă.

— Prima zăpadă este atât de frumoasă! Mai frumoasă decât toată zăpada de mai târziu, spuse Madicken.

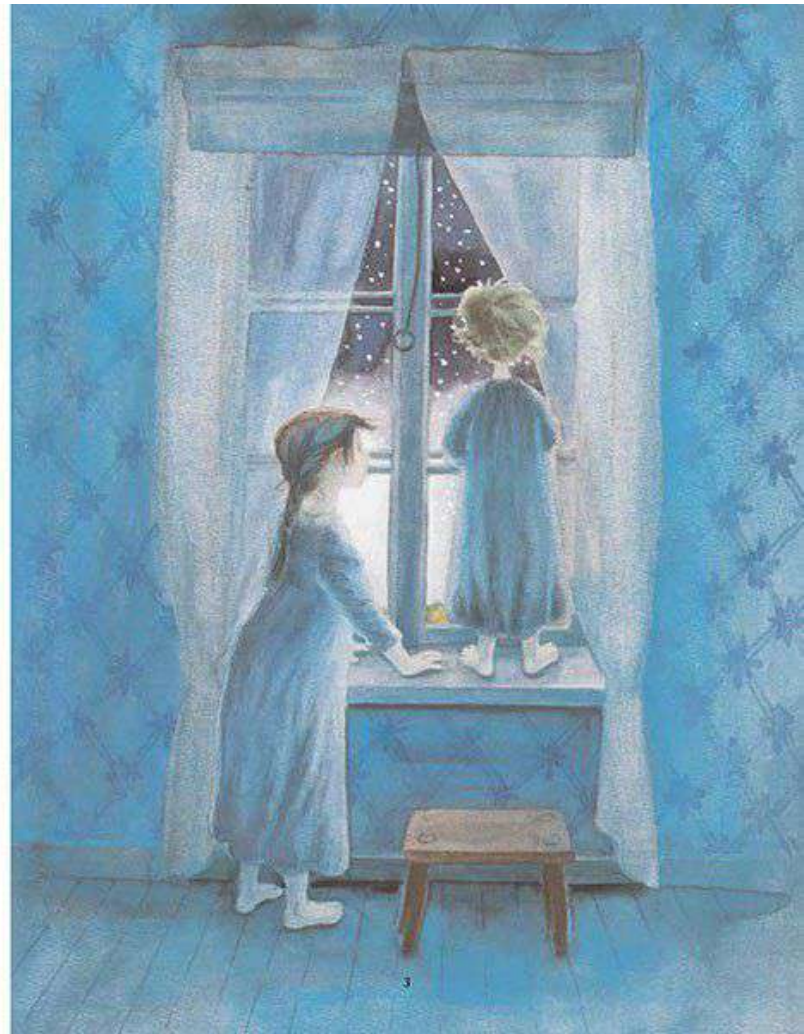
Lisabet însă nu era atât de convinsă.

— Mie îmi place absolut toată zăpada din lume, spuse ea.

Madicken răsă:

— La ce îți trebuie toată zăpada din lume? Zăpada de pe la noi ne ajunge cu vârf și îndesat.

Desigur că le ajungea. Ninge tare, cu fulgi mari și deși. Casa și mesteceții din jurul ei arătau minunat sub stratul proaspăt de zăpadă.





Madicken și Lisabet s-au jucat toată ziua afară. S-au rostogolit, au făcut un om de zăpadă, apoi un felinar de gheață, după care s-au rostogolit din nou pe săturate. Sasso a făcut și el la fel, lătrând și gudurându-se plin de veselie în jurul fetelor.

Gosan, pisica, s-a uitat toată ziua pe fereastra de la bucătărie. Nu înțelegea de ce Sasso se agita așa doar pentru că ninge. Înnebunise, de bună seamă!

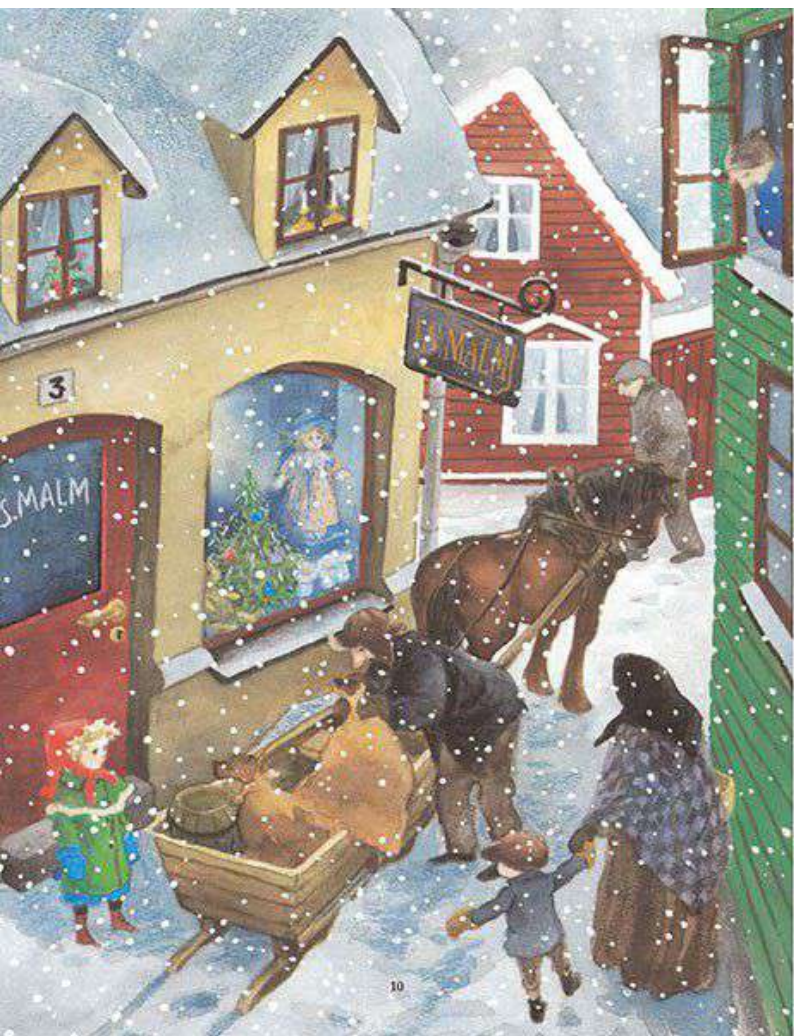
Dar tatăl fetelor înțelegea, așa că a dat și el fuga afară.

— Pot să nimeresc c-un bulgăr nasul omului de zăpadă, s-a lăudat el. Și-o să-i cadă nasul!

— Strai să vezi cum o să-ți cadă ție nasul când o să-l nimeresc eu cu un bulgăr, a răspuns Madicken.

Apoi s-au bătut cu bulgări. Tata s-a războit cu frenezie până când a căzut grămadă. Râdea în hohote și abia mai putea să se miște.

Mama a privit și ea totul de la fereastră. Nici ea nu înțelegea mai mult decât Gosan de ce atâta agitație pentru puțină zăpadă.



Orașul era înșesat de sănii trase de cai și încărcate cu brazi, lemne de foc, cartofi, mere și tot felul de alte lucruri de care e nevoie pentru sărbătorirea Crăciunului.

Într-una care venea dinspre piață, Lisabet descoperi cu mirare că în spate, pe tălpile saniei, stătea ascuns micuțul Gustav Svensson.

Pasager clandestin, ca să vezi! Lisabet îl cunoștea pe Gustav, pentru că locuia destul de aproape de casa ei.

Când trecu pe lângă Lisabet, Gustav strigă:

— Tu n-ai curaj să mergi așa!

— Ba am, cum să nu! O să vezi tu! strigă și Lisabet.

— Nu te cred, pentru că ești prea mică, mai apucă să răspundă Gustav înainte ca sania să se îndepărteze.

Lisabet pufni. Prea mică? Dar ea e mai mare decât micuțul Gustav!

O altă sanie se apropie și opri chiar lângă ea. Omul cobori, luă în spate cu un icnet un sac îndesat cu lemne de foc și intră în casa de peste drum, din care o femeie tocmai scosese capul pe fereastra de la etaj:

— În sfârșit, binevoiești să vii, domnule Andersson!

Oare cum o fi să stai în spatele unei sanii? Lisabet se urcă de probă în spatele saniei cu lemne și nu i se păru deloc periculos. De ce s-o fi crezut Gustav atât de grozav?



Lisabet se uită din nou în magazin ca să vadă dacă Alva ajunsese și la raftul cu păpușa marinar. Hm, încă nu.

Bărbatul ieși repede din casa unde lăsase lemnele.

— Am isprăvit, acum mergem acasă, spre Fallebo, spuse omul către cal și porni în grabă.

Imediat ce sania porni, Lisabet sări și se ascunse pe tălpi, exact ca Gustav. Domnul Andersson nu avea ochi la spate, așa că nu băgă de seamă nimic.

„Mă dau jos imediat, la prima oprire”, se gândi Lisabet.

Sania aluneca iute și ușor, în clinchet de clopoței, și străbătu numai-decât orașul. Lui Lisabet i se păru nemaipomenit. Ce păcat că increzutul acela de Gustav Svensson nu o poate vedea acum, pe sanie!

Hm, dar Alva o să termine curând cumpărăturile și o să iasă din magazin. Ar fi bine ca acest Andersson să oprească.

Din păcate, omul nu opri pentru că se grăbea spre casa lui din afara orașului și drumul era lung până acolo, ba chiar își mână calul mai repede. Iar acesta porni ascultător la galop pentru că voia și el să ajungă acasă.

Dar și Lisabet voia acasă. Ar fi vrut să-i strige omului să oprească, dar nu îndrăzni, iar sania continuă să-o ducă din ce în ce mai departe.

În curând se afla la o distanță serioasă de oraș.

Lui Lisabet i se făcu frică.

Oare ce se va întâmpla acum?

Trecură de câteva gospodării și de fiecare dată Lisabet speră că ajunsese-ră. Dar nici una dintre ele nu era casa domnului Andersson, iar sania continuă să aluneca tot mai departe.

Intrară într-o pădure și Lisabet nu mai vedea decât brazi acoperiți de zăpadă și nimic altceva. Ba nu, mai vedea spinarea domnului Andersson, care nu bănuia nimic!